

จุดประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ถึงกระบวนการในการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมของในการจัดการสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถาน รวมทั้งเพื่อให้ทราบถึงข้อบกพร่อง และข้อจำกัดของกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ และบทบาทของหน่วยงานที่ทำหน้าที่อนุรักษ์คุ้มครองสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถาน

จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ประชาชนไม่สามารถเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถานได้นั้น เพราะว่าหน่วยงานของรัฐเป็นผู้ที่ทำหน้าที่จัดการแต่เพียงฝ่ายเดียว ไม่เปิดโอกาสให้กับประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการด้วยเท่าที่ควร ทั้งนี้มีสาเหตุสำคัญ เนื่องมาจากว่าประชาชนส่วนใหญ่ ยังขาดความรู้ ความเข้าใจ และหลักการที่ถูกต้องในการอนุรักษ์ รวมทั้งขาดจิตสำนึก และความตระหนักในคุณค่าและความสำคัญของสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถาน จึงทำให้การอนุรักษ์คุ้มครองที่ผ่านมาไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร และไม่สอดคล้องกับสภาพสังคมในปัจจุบันที่เปลี่ยนไป ที่ต้องการให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการกับปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ดังจะเห็นได้จากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาประเทศ

จากสภาพดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนะให้ปรับปรุง และแก้ไขบทบัญญัติของกฎหมายเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถาน ให้มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป และเพื่อให้สอดคล้องตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 รวมทั้งต้องเร่งปลูกฝังจิตสำนึก ความตระหนัก ความรู้ ความเข้าใจ และหลักการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรม ประเภทโบราณสถาน ที่ถูกต้องให้แก่ประชาชน

The purpose of this study is to analyze the process that allows public participation in Cultural Heritage management case study of Antiquities. And to find out some disadvantages of regulation limit related to Cultural Heritage and the role an organization which is in charge for the Antiquities.

According to the study, the outstanding factor that hinders public participation in managing Cultural Heritage is due to the government policy, as it does not give people opportunity to participate in the process. People lack knowledge and right understanding of Cultural Heritage . Therefore, the plan to conserve Antiquities has not been successful so far.

From that overview, I, as a researcher suggest that we should The Constitution of the Kingdom of Thailand, BE.2540 (1997) that allow people to play role in developing the Country. An existing provision needs to be amended so that people can participate in managing the Antiquities. Moreover people must be taught and motivated to be responsible for Cultural Heritage .